

Petra Slováková

Démon z East Endu

VE SLUŽBÁCH KRÁLOVNY

KNIHA PRVNÍ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Petra Slováková

DÉMON Z EAST ENDU

Copyright © 2015 by Petra Slováková

Cover © 2015 by Giorgio Grecu

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-241-9 (PDF)

Petra Slováková

Démon z East Endu

Ve službách královny
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Edice

„Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie
(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Ve službách královny
(aneb alternativní Londýn)

1. Démon z East Endu
2. Čarodějnice z Lavender Hill *

Jan Kotouč: Nad českými zeměmi slunce nezapadá *
(aneb alternativní Česko)

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius *
(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

* připravujeme

<https://www.facebook.com/gabrielletaroka>
<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Ráda bych poděkovala všem, kteří mi s knihou jakkoliv pomohli. Ať už připomínkami, odbornými znalostmi nebo povzbuzením. Speciálně bych ráda poděkovala Tomášovi, bez jehož pomoci by kniha nikdy nevznikla.

Kapitola 1

Londýnské noci byly odjakživa chladné a temné, zkrápěné proudy vody valící se z nebe, či naopak obléhané hustou a neprostupnou mlhou. Tři hodiny po půlnoci toho dne proto působily nezvyklým dojmem. Ulice byly překvapivě jasné a prosvětlené stříbřitou září měsíce a hvězd. I přesto nebylo v tmavých zákoutích bezpečno, o čemž vypovídal i stříkanec krve na křivolaké cestičce, jenž svým tvarem připomínal rozšklebenou vlčí tlamu. Syčící plynové lampy vytvářející kaluže mdlého a kalného světla způsobovaly, že se nedalo určit, jestli na tom místě pohasnul život toulavého psa, nebo nepozorného gentlemana. Osamoceným procházejícím na tom pramálo záleželo. Měli hlavy vražené mezi ramena a ve tvářích bojácné výrazy, jako by čekali, že z hlubokých stínů vyskočí námořník s dlouhým nožem, či něco strašidelnějšího. Špínou velkoměsta se kolem neoznačených hrobů v zapadlé čtvrti probíjel podivný stín, který nikdo z lidí neviděl. Ani chudáci dřímající pod schody mu nevěnovali pozornost, když je šelestění vytrhlo z krátkého spánku, do něhož upadali v obavách, že se už druhý den neprobudí.

Byl si zcela jist tím, že žádný člověk nemůže spatřit zlodějinu, které se dopouští, a tak se vrhl do teritoria east-endské galerky, kde chmatácké prsty pouliční lůzy ukradly cokoliv, co nebylo připoutané k majiteli, a zavraždily cizince pro pár drobných, protože pro ně i ten zbytečný peníz znamenal otázku života a smrti.

Stín pomalu nabýval tvarů člověka. Pod plynovým osvětlením se temnota stáhla jako rozevlátý plášť a ze svého nitra vyplivla tvář. Muž si oddychl a opřel se zády o lampu. Pod svícnem bývá, jak známo, největší tma, i proto věřil ve vlastní anonymitu. Potřeboval si odpočinout. Srdce mu bušilo jako splašené, a to nejen po dlouhém běhu labyrintem rozličných tříd.

Musel setrást vyšetřovatele, který po něm šel jako stopovací pes. Chvilí poslouchal, zdali za sebou neuslyší kroky, ale kromě hudby, křiku z hospod a vzdychání ve veřejných domech, které měly vždy dveře otevřené dokořán, nezaregistroval nic, co by připomínalo ozvěnu běhu. Ze záhybů pláště si dovilil vytáhnout malou skříňku, aby se mohl pokochat jejím obsahem. Zadíval se na exemplář exotického brouka, kterého kdysi dávno přivezl z ciziny již mrtvý cestovatel a jenž donedávna zdobil královskou sbírku přírodovědných exponátů. Dalo mu velkou práci se k němu dostat, ale nyní se konečně radoval nad jeho zlatými krovkami lesknoucími se v tlumeném světle, a nemohl se toho pohledu nabažít.

„Dejte mi ho!“ zazněl nesmlouvavý ženský hlas.

Vyděšeně couvl do kouta, ale pak si uvědomil, že má za sebou zeď a hromadu odpadků vyhozených z oken. Byl tedy donucen čelit nebezpečí tváří v tvář. Vysoká žena náhle stála před ním jako duch utkaný z par a mlhy. Nyní si povšiml i toho, že má v ruce pistoli. Byl to nějaký vylepšený druh revolveru s přídatnými mířidly. Nedokázal určit značku, protože jeho pozornost přilákala zející černá díra hlavně, která mu mířila na hrud. Nebyl si jistý, jestli už cizinku někdy viděl, ale její oči ho upoutaly. Byly spíše dravčí než lidské. Zářící a divoké – vlčí oči.

„Kdo jste a jak jste se sem dostala?!“ vykřikl zmateně. Na náznak odporu si přitiskl krabičku s cenností na prsa, aniž by se mu přestaly

třást ruce. Nehodlal se lupu vzdát tak snadno, ačkoliv měla viditelně navrch.

„Na tom nezáleží. Dejte mi to,“ řekla a natáhla k němu otevřenou dlaň. S největším sebezapřením, jakého byl schopen, sevřel úlovek a už zvedal ruku, aby ho odevzdal. Na poslední chvíli prudce vyrazil. Strhl hlavěň zbraně stranou a ženu odstrčil z cesty.

Dal se na útěk. Motal se v bludišti uliček, klouzal na splašcích. Smradlavý vzduch ho škrábal v plicích. Snažil se zoufale dostat pryč jako zvíře lapené v koutě, i když za ním neběžela. Otáčel se mnohokrát, bál se nahlas i dýchat, aby ho nezbystrčila, avšak jako by se po ní slehla zem.

Zabočil kolem vykřičeného domu. Se sklopenou hlavou se snažil prodrat davem spoře oděných ženštin. Přidržel si čepici, aby mu ji někdo neukradl. Dámy po něm natahovaly ruce. Snažily se ho zlákat. Šeptaly sladká slova, aby se k nim připojil v radovánkách z pomíjivé noci plné touhy. Upozorňovaly všemožně na své vnady, ale jeho hnal především strach o život, a tak se nezdržoval světskými radovánkami.

Když se konečně dostal na křižovatku, uviděl pár hlídkujících členů galerky a raději se opět stáhl do stínu. Speciální roucho, které pro tuto příležitost nesl přes ramena, ho ve tmě činilo téměř neviditelným. I proto vůbec nechápal, jak ho ta žena mohla najít. Dýchl do prokřehklých dlaní, aby je trochu zahřál, a sáhl po zbraní. Namátkou prohlédl cípy svého pláště, které se vlnily jako živé. Natahovaly se za světlem, podobné chapadlům chobotnice, a on se pousmál nad svou genialitou. Věděl, že by bez něčeho takového neměl šanci dostat se nepozorovaně do sbírek. Žádnému obyčejnému smrtelníkovi se něco podobného jaktěživ nepodařilo, avšak oni nedisponovali pláštěm utkaným ze tmy. Nejenže ho bezpečně skryl před zraky stráží, ale také neutralizoval některá obranná kouzla. A s něčím takovým nemohl počítat ani sebelepší vynálezce ochranných systémů.

Kousek od něj se strhl povyk. To se muži začali prát na nože s veřtelcem, kterého zpozorovali při krádeži ve svém teritoriu. Tloušťák

v ošoupaném oblečení neměl příliš šancí. I tvrdí chlapi často v temné uličce podlehli přesile.

Zloděj nečekal a raději se odplížil. Dostal se na tiché místo koussek od továren, kam nedolehly zvuky nočního života. Vytáhl hodinky, aby zkontroloval čas. Ručičky na porcelánovém ciferníku ukazovaly, že hodina vlka brzy skončí. Chyběla jen chvíle do svítání, kdy měl domluvenou schůzku se zaměstnavatelem, kterému předá zlatého brouka, shrábne zaslouženou odměnu a na pár dní se ztratí v putykách a laboratoři. Málem si nad tou představou začal spokojeně mnout ruce, když vtom mu někdo zastoupil cestu. Úsměv mu ztuhnul na tváři. Doufal, že toho chlápka, co ho sledoval, se třásl, ale nejspíš se mylil. Nechápal, jak ho ti královnini psi vyčmuchali.

Mladík byl vysoký, s tmavými vlasy a chladnými očima. Pod napnutým rukávem pravé paže se mu něco hýbalo, jako by se tam skládal nějaký ukrytý mechanismus. Nejspíše měl implantovanou zbraň. Pokud věděl, královští vyšetřovatelé disponovali podobným vybavením. Jestliže to ovšem nebyl jeden z těch zločinců, kterým za trest usekli ruku a následně byli donuceni sloužit královně, zmanipulování jejími čaroději, o nichž se vyprávěly temné příběhy plné fantaskních bytostí a mistrovských dovedností černého umění.

Zloděj sáhl po vlastní zbrani, ale cizinec pouze mávl, jako by odháněl otravný hmyz. Nechápal to gesto, kterým upoutal jeho pozornost, dokud mu pistole sama nevypadla z ruky. Vykřikl. Uvědomil si, že muž po něm nějakým způsobem vystřelil, ačkoli se neozval charakteristický zvuk. Vyděšeně si prohlížel ruku, jestli není zraněn. Odzbrojený se raději opět otočil k útěku.

Voda cákala kolem jeho nohou, až mu zmáčela kalhoty. Uslyšel za sebou hrozivé zavrčení. Otočil se přes rameno, aby zjistil, že detektiv stojí na místě, klidný a pobavený, ale že se za ním žene hrozivě vypadající obrovský vlk. Zloděj zrychlil. Už tak uháněl, co mu síly stačily, avšak šelma ho neúnavně pronásledovala.

V běhu se zachytil žebříku, který vedl na střechu. Zhoupł se na něm a v panice z toho, že bude roztrhán na kusy, hbitě šplhal nahoru.

Vlk mu skákal po končetinách, ale výše už na něj neměl šanci dosáhnout. Zloděj se rozběhl po hřebeni střechy a pokryv mu praskal pod nohama. Stěží držel balanc, než se znovu ozvalo zavrčení, při němž tuhla krev v žilách. Černý vlk seděl naproti němu, šelmí oči mu ve tmě plály a hrozivě ostré špičáky se ve svitu měsíce leskly. Navzdory svému strachu z výšek běžel po nerovném povrchu, zakopával, padal i vstával, až se dostal na konec domu.

Podklouzla mu noha, takže se propadl o dobrých pár stop níže. Jeho pád zpomalilo nároží. Ze všech sil se snažil zachytit ucpaného rezavějšího okapu, v němž tlelo listí. Za krk mu natekla voda, jak se kov prohnul pod jeho vahou. Ruce mu klouzaly na jinovatku pokrytém povrchu. Věděl, že se neudrží. V očekávání nejhoršího zavřel oči, ale jakmile mu prsty povolily, zjistil, že ho někdo chytil. Vzhlédl, aby pohlédl do tváře ženy z uličky. Držela ho za zápěstí, jako by nic nevážil, se silou ženám zcela zapovězenou.

Měla na sobě jen spodní prádlo, ale vůbec nedávala najevo, že by si připadala odhalená či zranitelná, natož v rozpačité situaci. Naklonila se k němu a vytáhla z jeho kapsy krabičku. Pak ho pustila, jako by byl špinavý odpad. Vykřikl, když se řítil k zemi vstříc jisté zkáze. Podruhé ho někdo oddálil od nepochybné smrti. Obratná ruka ho chytila za límec a smýkla jím do oblouku. Zatočil se jako na kolotoči, žaludek se mu nepěkně zhoupl. Jakmile se vše ustálilo, teprve se odvážil otevřít oči. Muž s mechanickou paží se na něj pobaveně usmál.

„Tak, pane Behaviore. Vypadá to, že tentokrát vám loupež nevyšla podle představ. Z moci svěřené mi Jejím Veličenstvem královnou jste zatčen.“ Ukázal odznak, na němž bylo zřetelně vyvedeno jméno.

„Lord Viktor Kelby!“ zasykl popuzeně.

„Půjdeme?“ zeptal se radostně šlechtic, aniž by jej postavil na zem.

„Ale tam nahoře... byla tam nějaká žena a vlk! Honil mě vlk!“ vykřikl zmateně zloděj.

„Opravdu?“ zeptal se Viktor a vzhlédl. Na střeše vrzaly korouhve, ale nebylo vidět ani živáčka. „Asi se vám něco zdálo. Kde by se v Londýně vzali vlci? A teď bychom si měli promluvit. Královnu jistě

bude zajímat, kdo vás najal, aby obohatil svou sbírku o vzácného zlatého brouka. Jak jistě víte, onen hmyz je velice cenný. Dokonce kriticky ohrožený. Jelikož podle pověstí s ním byli v hrobkách pohřbíváni jen ti nejbohatší vládci. Někdo se zřejmě chtěl cítit jako král.“

„A také by mi za to královsky zaplatil!“ vyprskl zloděj. „K čertu s tou vaší...“

„Bože, ochraňuj královnu,“ řekla Viktorova sestra Liliana, která vystoupila ze tmy a rovnala si krajky na rukávech šatů. Okamžitě se k ní obrátila pozornost všech přítomných. „A královna je jen jedna. Pokud si někdo myslí, že je víc než ona, aby si mohl brát to, co jí patří, pak je to člověk velice pyšný. A pýcha, jak známo, předchází pád...“

Z tónu jejího hlasu oba muže niterně zamrazilo. Bedlivému pozorovateli nemohl uniknout zvířecí záblesk zuřivosti, jenž doprovázel její pohled.

Kapitola 2

Žebráci prosící z hromad nábrežních odpadků o milodary byli jako obvykle ignorováni šlechtou, která se tamtudy procházela na svých ranních výletech. Dámy s deštníčky se smály, točily se kolem pánů v cylindrech a ševelivý zvuk konverzace dokresloval ptačí zpěv a houkání lodí proplouvajících po Temži. Lůza, která se vracela domů po nekonečných hodinách dřiny v továrnách, se ukládala ke spánku.

Liliana mījela dělníky se ztrhanými, zasmušilými tvářemi, ale na nikom z nich neulpěl její nervózní zrak příliš dlouho. Vzducholodě těžkými břichy hladily mraky. Vplouvaly a vyplouvaly z nich, kontrastně ozářené ojedinělými slunečními paprsky. Shluky šedivých domů namačkaných na sebe kolem cesty držely ponuré mlčení. Viktor seděl na lavičce na konci promenády a mával na ni. Roušku napuštěnou dezinfekcí si sundal, avšak Liliana, jejíž čich byl mnohem vyvinutější, to nepovažovala za dobrý nápad, proto si ji nadále ponechala. I přes silný zápach odpadků ze špinavých ulic a řeky chvilkově zachytila závan koláčů a pečených kaštanů, které prodávali trhovci. Mlsně otočila tím směrem hlavu. Ale její plány byly záhy

přerušeny. Minul jí hlasitě pokřikující muž balancující na parním velocipédu a ona na poslední chvíli uskočila, aby se vyhnuli. Viktor jí zpozoroval a zamával jí. Vydala se tedy k němu.

Z komínů továren stoupal tmavý dým a ještě více snižoval viditelnost. Saze při závanech větru padaly jako netající sníh. Pravá londýnská mlha se zase ukazovala v celé kráse.

Pod starým stromem seděl pouliční muzikant a broukal si do taktu písničku. Podle toho, jak jej všichni kolemjdoucí obcházeli dalekosáhlým obloukem, buďto příšerně páchl, nebo byl jeho nástroj značně rozladěný.

Liliana si notovala vlastní melodii, kterou se naučila jako dítě právě na návštěvě Londýna. Nostalgicky vzpomínala na chvíle, kdy byla ještě malá holčička a její obrazotvornost tvořila z mraků obry a z oblaků kouře tanečnický rozptylující se po obloze do forem monumentálních chmurných paláců. Tehdy se bála stínů i bubáků pod postelí. Neměla ráda psy a z vlků měla panickou hrůzu. Potřásla hlavou, aby zahнала trýznivé vzpomínky i uvědomění toho, čím se stala.

„Splnili jsme úkol. Našli jsme zlatého brouka a vrátili ho zpět do královských sbírek,“ pochvaloval si Viktor. „To je dobrý začátek krásného dne, nemám pravdu?“

„Příště si toho lumpa naháněj po střeše sám!“ zpražila ho pohledem. Její bratr se však tvrdým tónem nenechal vyvést z míry. Byl na hurování zvyklý, koneckonců ho slychal velice často.

„Ve vlčí podobě se opravdu špatně klouže po doškách, i když je to samozřejmě lepší než v šatech a podpatcích.“

„Dobrá, střechu příště obstarám já. Ale když ty jsi byla o tolik rychlejší. A víš, že mám strach z výšek,“ omlouval se. „A také kdybys viděla jeho výraz, když spatřil obrovského vlka! Nemohl jsem běžet za ním, protože jsem se smál.“

„Navíc jsem si roztrhala šaty, když jsem se tak rychle snažila svléknout. Už teď vidím, že mě tahle návštěva bude stát hodně peněz,“ bručela. „Dozvěděl ses, pro koho ten zloděj pracoval?“ změnila raději téma, jelikož dobře věděla, že se krom planých slibů žádného zadostiučnění nedočká.

„Zatím ne, ale myslím, že královna má lidi, kteří to zjistí a předají nám to pečlivě zapsané do nejmenších podrobností. Přitom ten muž byl vynálezce. Sice nijak zvlášť důmyslný mechanik ani alchymista, z toho, co jsem slyšel, ale ten plášť mi připadá svým způsobem zajímavý. Musím ho prozkoumat, jakmile budeme mít chvíli času pro sebe.“

„Zatím si můžeš užívat krásy Londýna,“ ušklíbla se Liliana, „pokud se ti je podaří v té mlze najít. Za chvíli zase nebude vidět ani na krok.“

„Ale, drahá sestro...“

„Ten brouk byl úžasný,“ prohlásila, aby odvedla jeho pozornost. „Jak víš, byla jsem v muzeu i v královských sbírkách několikrát, ale nikdy jsem si ho nestačila pořádně prohlédnout, protože je tam tolik pozoruhodných exponátů,“ rozplývala se jako pokaždé.

„To ano, ale dokud mi nedovolí provést pokusnou pitvu na tom exponátu siamských dvojčat, hodlám hrát uraženého. V zájmu vědy by neměli takové věci zakazovat!“

„Zkus to navrhnout královně. Nejspíše tě mrzí, že máš mechanicou jen jednu paži,“ rýpla si. Viktor koutkem oka zkontroloval rukávy kabátu, aby se ujistil, že součástky nejsou vidět. Nerad dával veřejnosti na odiv zranění, které by z něj za normálních podmínek udělalo mrzáka v nevýhodném společenském postavení.

„Mimochodem... máme nový úkol,“ pokračoval.

„Něco zajímavého?“

„Královna nás pověřila vyšetřováním nějakých pochybných úmrtí, ale říkal jsem jí, že nevím, jestli udělala správně, když vybrala zrovna nás.“

„Tys to odmítl?“ užasla Liliana.

„Příkazy od královny se odmítat nedají. Sama víš, že když je rozhodnutá, nepohne s ní ani stádo volů. Ale snažil jsem se ji přesvědčit, zda by vyšetřováním nepověřila někomu jiného. Jenže kupodivu ten případ nikdo nechtěl.“

„Oč se jedná?“ zeptala se zvědavě. Zívla a protřela si ztuhlá ramena.

„Myslím, že moc nadšená nebudeš. Jde totiž o smrt malých dětí.“
Dívčí čelo zkrabatily vrásky obav. Po zádech jí přeběhl mráz.

Viktor okamžitě reagoval: „Ovšem, máš pravdu, nedá se s tím už nic dělat. Budeme to muset vyřešit, ačkoliv vím, jaký máš vztah k dětem.“

Vyskočil na opěrnou zídku, ztratil rovnováhu na nerovném kameni a málem upadl, ale pak si dál s dalekohledem přitisknutým u oka prohlížel textilní továrnu v dálce, či občasně poletujícího rakka. Dálkové lodě obtěžkané exotickým zbožím připlouvaly pomalým tempem. Jejich pohyb byl doprovázen hlasitým pískáním lodních píšťal a neutuchajícím pokřikováním rozradostněných námořníků. Mnohem vyšší rychlostí je obeplouly parníky s nákladem waleského uhlí.

„Slez dolů, ještě si při své šikovnosti něco uděláš,“ doporučila mu. Obdařil ji kyselým úsměvem.

Údolí kolem řeky, jež tvořily vápencové kopce, se za dlouhé roky změnilo k nepoznání. Vše muselo ustoupit pokroku, říčky kdysi ústící do špinavé stuhy Temže, Fleet a Walbrook, byly svedeny pod zem, aby se jejich proud dal snáze ovládat. Vyrostly na nich ulice, které šumění vody přehlušily lomozem dopravy. Věda zkrotila bažiny, z nichž odnepaměti obyvatelé pálili stavební materiál na domy i na předměstské červené cihly. Jíl, který farmáři považovali za prokletí, používali alchymisté ve svých tajných laboratořích k vytváření rudých golemů. Ti se pak potulovali po nocích a hledali pro ně ingredience k nelegálním výzkumům. Ačkoliv zvěsti říkaly, že se těžko shání dětské slzy napadané na polštář, první vypadlé mléčné zoubky či panenská krev, tyto nadpřirozené bytosti se většinou vracely s úspěchem, pročež se před nimi měli poctiví obyvatelé na pozoru.

Kamenné věže kostelů se tyčily z mlhy jako nože zajíždějící do másla, zvony se měly každou chvíli rozeznít všední melodií k vítání rána. Liliana upřeně hleděla do temných vod Temže, jako by z nich měl každou chvíli vyplout Bludný Holanďan.

Viktor ten stav znal, přemýšlela nad něčím, co on ani nedokázal odhadnout, a bylo vždy lepší ponechat ji samotnou ve vlastních myšlenkách. Ať už ji trápilo cokoliv, odpověď nebyla schovaná v zapáchající mlze plné jedů.

Kapitola 3

Život malého Sebastiana Brooka, který zesnul zcela v tichosti ve své posteli, skončil někdy mezi třetí a pátou hodinou ranní, kdy počestní obyvatelé Londýna poklidně spali. Matka ho o pár hodin později šla vzbudit, ale našla jen studené tělo. Ze spaní ji, ani nikoho jiného, nevbudily výkřiky, čili se nedalo předpokládat, že by bylo na chlapci pácháno nějaké násilí, či se mu zdály neklidné horečnaté sny. Zápach linoucí se krátce po východu slunce po třetím podlaží cihlového domu na rohu ulice však mohl první návštěvníky upozornit, že něco není zcela v pořádku.

Sourozenci přišli na místo přesně ve chvíli, kdy se vyšetřovatelé metropolitní policie odebrali zpracovat výsledky a rodinu ponechali jejímu zármutku. Viktor se zhluboka nadechl, než zazvonil na měděnou ozdobu pověšenou nade dveřmi. Od úst mu odlétaly obláčky páry prozrazující, že je opět čeká chladný den. Liliana se skrývala za jeho o něco málo vyšší postavou, jako by se snažila zmizet před lidskými zraky a tvořit jen bratrův stín. Pak ale, než vyběhli do třetího patra, jako by se náhle probrala ze své bázlivosti, a při vstupu

do dětského pokoje už přebrala veškerou iniciativu, zatímco mluvení nechala na bratrovi, který vždy platil za výřečnějšího.

„Proč vlastně vyšetřujeme ta úmrtí? Epidemie cholery sice skončila, ale mohla se klidně zase vrátit,“ namítla Liliana, aniž by dbala na to, že za jejími zády probíhá výslech.

„Sestro, jestli to je cholera, přijdeme na ni. Vezmu vzorky vody a zkusím je pokusně analyzovat v laboratoři. Vědecky, samozřejmě,“ dodal Viktor, aby jí dal nějakou odpověď a mohl se dále věnovat vlastní práci.

Když viděl, jak si ho matka zesnulého syna prohlíží, útroby se mu sevřely úzkostí. Už chvíli pozorovala jeho mechanickou končetinu, protože si musel sundat rukavici, aby mohl psát. Zjevně nevěděla, kam ho zařadit, zda k čarodějům ve službách královny, alchymistům nebo prostě jen k šilencům, kteří kázali na náměstí zkazky o pravdách života.

„Když mě omluvíte, paní Brooková, půjdu odebrat vzorky. Čím dříve zajistím důkazy, tím dříve odejdeme.“

Žena kývla a šla se posadit na lavici k oknu, kterým dopadalo světlo na dřevěnou podlahu s rozházenými hračkami.

„Nemoci jako cholera mají rychlý průběh,“ pokračoval Viktor k sestře, zatímco si pipetoval vzorek ze džbánu do zkumavky. „Lékař John Snow prokazatelně ověřil, že takové epidemie vznikají ze znečištěné vody. Jako vědec musím svého kolegu v tomto názoru podpořit. Ale podle průzračnosti nevypadá jejich studna znečištěně, tedy ne tak jako jiné v Londýně. Nehledě na to, že by se nakazili všichni.“

„Nebylo ještě někomu z rodiny špatně?“ zeptala se Liliana starší ženy. „Neměl někdo střevní potíže, sucho v ústech a žízeň?“

„Ne, všechno bylo v pořádku,“ popotáhla dotázaná. Dívka tedy pokrčila rameny v bezmocném gestu.

„Vím, že nemůžete pomoci mému chlapci,“ pokračovala žena ztěžka, „ale prosím, ztratil se mi ještě i druhý syn. Včera přišel domů, ale pak zmizel a už se neobjevil.“

„Dala jste vědět strážníkům?“

„Ano, ale obávám se, že ho nikdo hledat nebude, víte, jak to chodí.“

„Myslíte, že utekl?“ vložil se do diskuze Viktor.

„Mohl být otrěsený ze ztráty bratra, ale nevím, proč by utíkal,“ žena se bezmocně rozplakala. „Prosím, najděte mi ho, mohl se do něčeho zaplést nebo se ztratit. Bojím se, aby ho tam venku někdo nezranil.“

„Kde pracujete?“ zeptal se Viktor, aby vyslýchanou přivedl na jiné myšlenky.

„Jako švadlena u pana Gryna.“

„Pozoruhodné, musíte být ve svém oboru velice dobrá.“

„Snažím se pracovat ke spokojenosti svého zaměstnavatele, pane Kelby,“ odpověděla strojeně.

„Přivolaali jste tedy doktora a on pouze konstatoval smrt?“

„Ano, pane.“

„Chlapec, osm let,“ říkal si Viktor nahlas, zatímco vyfukával na svém zápěstním psacím stroji zápis z ohledání těla. Drobné klapky kovově cinkaly při styku s jeho umělými prsty.

„Povrchová zranění nenalezena,“ doplnila ho Liliana, která převrátila vychrtlé tělíčko na břicho. Mrtvola byla těžší, než by se zdálo, ztuhlá a již zcela vychladlá. Oči někdo našťěstí zatlačil, takže chlapec vypadal, jako by jen spal. V přistojící to vyvolalo další příval slz.

Liliana sledovala, jak žena pláče, ale nedotkla se jí, aby ji ukonejšila. Neprojevila jinou soustrast krom suchého konstatování. Viktor na ní viděl, že sama má dost špatný pocit.

„Dej mi, prosím, chvilku, potřebuju tady být sama,“ zašeptala. Souhlasně přikývl. Odvedl matku pryč a zanechal sestru v pokoji, aby mohla dokončit průzkum.

Sklonila se nad mrtvolou. Přes zápach výkalů a tělních tekutin se snažila najít přítomnost pachu někoho jiného, cizího. Kromě přivolaného doktora, za kterého musela dát rodina zcela zbytečně malé jmění, zde byli i policisté. Všechny tři lidi znala, takže se musela pokusit najít něco zcela odlišného, což se vzhledem k faktu, že se s rodinou Brookových potkala poprvé, zdálo být obtížné.

Zavřela oči a soustředila se na stopy ve vzduchu, které byly všude kolem ní. Pachy tvořily barevně pestrou směsici. Ve své nynější podobě sice měla smysly částečně omezené lidským vnímáním, ale na druhou stranu si nemohla dovolit proměňovat se ve vlka ve dne a v cizím domě, když si nebyla jistá, zda ji někdo neuvidí. Rozhodla se, že ten risk nestojí za to, protože nemohla nic najít, ani když se snažila sebevíc. Pak ovšem zavětrila pach člověka, který byl pravděpodobně dítěti nejbližší, když zemřelo. Vstala a hledala shodu. Brouzdala kolem věcí rozložených na stole i židlích kolem skříně. Našla bílou chlapeckou košili s natrženým rukávem, vonící stejným oděrem – přesně to, co potřebovala.

Letmé zaklepání na dveře ji vytrhlo ze soustředění.

„Liliano, musíme jít. Našlas něco?“

„Myslím, že ano,“ přikývla. Když vešla matka, ukázala jí kus oblečení, zdali neví, komu patří.

„To je mého syna, toho druhého, co se ztratil,“ vysvětlila žena. Sourozenci se na sebe v obavách podívali.

Kapitola 4

„Ten plášť je okouzlující příklad alchymie. Je jakoby utkaný z čiré tmy. Špatně se to dá specifikovat, protože tma není žádná substance ani hmota, je to pouze nepřítomnost světla, a tohle je spíše podobné dehtu. Ačkoli to není žádná sloučenina, kterou znám. Disponuje to vlastnostmi, které jsou pro mne více magické než vědecké,“ jásal mladý vědec nad novým vynálezem hodným prozkoumání a radostně kolem něj pobíhal.

„Nechce se mi věřit, že ho vymyslel pan Behaviore osobně. Na to mi upřímně nepřipadal dost chytrý. Dostat se do královských sbírek je sice nesmírně obtížné, ale bez toho zázračného vynálezu by se mu to sotva podařilo. Nicméně plášť pro mizení ve tmě nám stěží pomůže, když nevíme, co hledáme. Nepotřebujeme mizet, ale potřebujeme, aby se objevilo to, co nám zatím uniká. Koneckonců zlatý brouk je v bezpečí a tím náš úkol skončil, nebo snad ne? Proč se tím stále zabýváš?“ zeptala se jeho sestra, která otráveně zvedla hlavu od knihy.

„Chci to prozkoumat, když jsem konečně na něco dostal povolení.

Může to být užitečné! A ty taky nemusíš být takový skeptik, vynálezy nám jednou mohou zachránit život.“

Zamával jí nenápadně svou náhradní paží před obličejem a ona se pouze ušklíbala.

„Až se za tu ruku nebudeš stydět, pak uznám, že ti to pomohlo.“

„Jsem s ní spokojený, jen nemám rád, když na mě někdo zírá. Oni to nechápou.“

„Kolikrát ti mám říkat,“ začala Liliana mentorsky, „že je to náhrada jako každá jiná, jen lepší a s jednodušším ovládním. Taky ji používáš jako plnohodnotnou paži. Nikdo nemá právo tě za to soudit. To ti to mám opakovat pořád dokola?“

„Víš, že tebe by také odsoudili za to, co jsi, ačkoliv děláš vše pro jejich dobro ve jménu Impéria,“ rozohnil se Viktor, který neměl rád, když s ním jednala jako s dítětem. „Lidé sice mohou díky tobě v noci klidně spát. Ale vědět tvé tajemství...“

„Vzali by si vidle a šli by mi vyrazit dveře. Já vím,“ konstatovala suše.

Viktor přikývl a dále si prohlížel mechanickou končetinu. Po chvíli vzal hodinářský šroubovák, jímž přitahoval používáním povolené šroubky. Pak pokračoval, jako by se krátká výměna názorů nestala, což dělával vždy, když jej něco zaujalo: „Zlatý brouk je vůbec pozoruhodný, podrobil bych ho speciální studii, až vymyslím svůj nový snímač opticky zvětšovaných tisků pomocí stříbrného prachu.“

Víš, našel jsem si o tom symbolu v odborných knihách, že se jedná o znamení nezměrné moci a bohatství. Dle pověstí ten, kdo ho vlastnil, se mohl stát králem. Respektive se k tomu jeho držení předurčil. Nechávali se s ním pohrbívat i mocní panovníci, aby na onom světě dosáhli vysokého postavení. Zajímalo by mě, kdo ho tak moc chtěl a proč vlastně. Tohle je jen pověst, byť s historickým jádrem. O magických dispozicích toho drobného hmyzu samozřejmě musím pochybovat.

Co se týče pláště, tak by mne zajímalo, kdo za jeho stvořením stojí, neboť bych si s tím člověkem rád vyměnil pár oborových zkušeností.

Od pohledu se jedná o precizní práci. Jen ten nápad... co musí mít člověk za fantazii, že se rozhodne vymyslet něco takového.“

„Ano, nápad to byl skvělý, ale v případě našeho zloděje se ta věc stala neužitečnou, neboť vynálezce nepočítal s tou proměnnou, že se najde bytost, která se v noci neřídí zrakem jako obyčejný člověk.“

„Jistě, drahá sestro, ale málokdo ví, že se po Londýně prohánějí vlkodlaci v královských službách stopující pachatele,“ mrkl na ni spiklenecky.

„Měl počítat se vším, cesty osudu jsou nevyzpytatelné,“ usmála se Liliana sladce. „A teď se prosím věnuj dětem.“

„Dobrá tedy,“ povzdychl si vědec a vytáhl úhledně napsané poznámky. Jeho zkormoucený obličej jasně prozrazoval, že by se raději zabýval předešlým tématem.

„Chlapec byl viditelně v pořádku, nebo alespoň neměl žádnou chorobu, kterou jsem schopen zjistit. Jelikož nemáme povolenu pitvu, musel jsem se spokojit s odběry a vnějším ohledáním. Kromě špatně srostlé lebky v zadní části hlavy, což pochází pravděpodobně z nějakého dětského zranění, jsem nenašel nic podezřelého. Navíc to byla jen nepatrná metamorfóza tkáně a hrbolky pravděpodobně křivě srostlé po nějakém naprasknutí.“

„Ale proč tedy umřel? Zničehonic?“ zeptala se Liliana.

„Podle mých výzkumů umřel na absolutní vyčerpání. Dehydratace tam byla také, ale nenašel jsem nic podobného choleře. Zásoby podkožního tuku měl jako každé normální dítě jeho věku, ale vypadá to, jako by z něho něco vysálo všechnu životní sílu.“

„Četla jsem hlášení vrchního komisaře z Metropolitní policie. Za poslední měsíc takhle zemřely tři děti. Ani jedno z nich nemělo známky napadení nebo zranění. Prostě usnuly a už se neprobudily. Nemusím ti snad říkat, že tři děti jsou špičkou ledovce, mohlo jich být mnohem víc, ale nemusí se o nich vědět.“

„Docela mě to neznámé abstraktní číslo děsí. Mluvíme možná o desítkách úmrtí. Pomohlo by nám to k určení motivu a nalezení pachatele.“

„Pachatele? Jsi si jistý, že se jedná o vraždu? Ne o nějakou epidemii?“

„Nejsem si jistý ničím. Ale proč jsi dnes cítila pach jeho bratra, který náhle zmizel? Třeba ty případy nesouvisí, nebo jde o nějaký jed...“

„Pořád domněnky, bratře,“ zavrtěla hlavou. „Ale podle mého čichu nebyl v té místnosti nikdo cizí. Což může vylučovat potenciálního vraha. Ovšem v případě podání jedu by se otrava mohla projevit až v noci.“

„Zatím bych nevyklučoval ani jednu z možností, ale z prozatímního odběru krve to na zjiitelný jed nevypadá. V případě, že by se jednalo o nějaký neznámý, nemyslím, že by jeho cena byla menší než dítě, které si můžeš sehnat na černém trhu londýnského podsvětí.“

„Čili nestálo by za to jej shánět,“ přikývla.

„Sdělili ti na velitelství policie ještě něco zajímavého, nebo se tě snažili sborově přemluvit k prohlídce zadního traktu Whitehall Place?“

„Bratře, víš, že koušu,“ konstatovala dívka nevinně. „Nejsem tady jako ozdoba interiéru pro Scotland Yard. Jakmile se zborčí ten křehký mír a příměří stran, které panuje kolem královny, budu se muset vrátit ke své funkci poštovní doručovatelky.“

„Neříkej, že se ti pozice královnina speciálního emisara nelíbí,“ mrknul na ni spiklenecky bratr.

„Telegraf je nespolehlivý. Já ne. Navíc víš, že nemám ráda města a společnost. Už se těším, až se budu brodit s depešemi po hlubokých lesích naší rodné země,“ zatetelila se radostně při té představě a napěchovala dýmku hamburským tabákem. Zapálila si pohodlně opřená v křesle, zatímco sledovala, jak bratr pročitá spletité popisy vlastních nákresů. Obrovský stůl měl téměř neprodyšně pokrytý shluky nákresů, map a lejster. Na nich se válelo několik osamělých ozubených koleček, šroubků a náradí. Nechyběl ani zdobený šálek s čajem, z něhož pomalu upíjel.

„Minulé dítě bylo dle komisařovy zprávy a novinových výstřižků nalezeno u otevřeného okna. Bylo promrzlé, jelikož noc byla chladná, ale umrznutí se nepokládalo za příčinu úmrtí. Jednalo se o šes-

tiletou holčičku. V pokoji prý nebyl patrný cizí zásah ani spoušť po nějaké krádeži, všechny věci byly na svém místě a netknuté.

O týden dříve byl nalezen chlapec před šestým rokem života. Spal matce v náručí, ale ráno se probudila a dítě bylo mrtvé. Manžel, který s ní i dítětem spal v jedné posteli, je pohřešován. Rodina bydlela v chudší čtvrti, kde živořila na pokraji bídy. Předpokládalo se tedy, že otec dítě zavraždil, aby zničil závazek k rodině.

Tato teorie je podle mě zcela nelogická. Jako racionálně uvažujícímu člověku mi to nepřijde dobrým motivem k vraždě vzhledem k okolnosti, že se ženě nic nestalo. Osobně bych spíše přemýšlel, zda-li dítě jeden z rodičů nezalehl ve spaní, a ono se neudusilo. Nicméně příčina smrti údajně nebyl nedostatek vzduchu. Důvod se nepodařilo zjistit, ale tehdy se tím ještě tolik nezabývali. Že to není náhoda, jim došlo až u minulého dítěte, což byla holčička.

Spala v postýlce mezi třemi sestrami, ale ráno se neprobudila. Ostatní sourozenci byli v pořádku. Dokonce dvě z nich tvrdily, že za nimi v noci byla teta, aby je zkontrolovala. Prý jim zazpívala písničku a té dívce, která umřela, dala pusu na čelo.“

„Nezdá se ti to divné?“ zeptala se Liliana.

„Copak?“

„Proč dávala pusu jen té jedné, která navíc umřela? Já sice nemám moc sociální citění, ale když jsi byl malý a já něco dostala, vždycky jsi křičel a vztekal se, dokud jsi to nedostal taky. Pochopitelně za předpokladu, že to nebyl výprask.“

Viktor si napsal poznámku. Přitom si sestru nevraživě měřil zpod naježeného obočí. Liliana se zasmála a labužnickky vyfoukla oblak bílého kouře.

„Divím se, že si to ještě pamatuješ. Já to už dávno stačil zapomenout.“

„Pamatuji se velice detailně na všechno z té doby,“ začala Liliana, ale raději nepokračovala.

„Dnes u toho mrtvého dítěte jsi vypadala... smutně,“ konstatoval Viktor, jakmile našel ta správná slova. Viděl, že se dostal k tématu, které by raději neměl řešit.

„Nedělá mi to dobře. Evokuje to ve mně... špatné emoce. Jako bych si měla na něco vzpomenout, ale pak je tam jen hluché místo. Myslím, že to budou roky, které mi ukradla vlčí společnost,“ přiznala neochotně.

Její bratr raději změnil směr rozhovoru: „Měli bychom zajít vyslechnout naše spojky, jestli někdo neví něco o podivných úmrtích. Můžeme vyslechnout sestry té malé, třeba nám řeknou, co se stalo ten večer, kdy nedostaly pusy.“

„To je dobrý nápad. Pochybuji, že konstáblové vedli vyšetřování nějak detailněji. Jen čekám, kdy konečně necháš na pokoji ten plášť,“ řekla Liliana a pohledem donutila bratra, aby se konečně odvrátil od nálezu, který zkoumal, zatímco s ní mluvil.

„Sestro, nemohu to jen tak pustit z hlavy,“ povzdychl si zmoženě. Sundal z nosu brýle se zlatými obroučkami a pokračoval: „Rád bych vedl vyšetřování tímto směrem. Myslím, že by nám mohlo pomoci, kdybychom zjistili, kdo tuhle věc vyrobil.“

„Zjistíme tak snad, kdo je zodpovědný za úmrtí malých dětí?“ odsekla popuzeně.

„Zřejmě ne, ale zjistíme určitě, koho Behaviore okradl. Je nade vše jasné, že jestli ten člověk má takový potenciál, je jen otázkou času, než vynalezne něco, co by mohlo ohrozit samotnou královnu...“

„Pokud pro královnu již nedělá,“ přerušila ho Liliana.

„Měli bychom to zjistit!“ zavýskl vědec a rozjařeně tleskl do dlaní. Liliana převrátila oči a mávla nad tím rukou.

„Muži a jejich hračky,“ zamumlala pro sebe, protože dobře věděla, že se nemá cenu hádat.

Kapitola 5

Ve slumech ztracených nadějí, v dělnických koloniích, kde se děti v odraných hadérkách choulily k sobě zimou, zatímco matky nabízely po nocích svá obnažená těla, nebývalo bezpečno. Jejich přistěhovalečtí obyvatelé přišli do Londýna za lepším životem. Za prací, která jim měla dát chleba do úst a jejich rodinám zařídit dobré bydlo. A většina z nich se pak ztratila v neprostupné mlze, která naplňovala po většinu roku největší město Britského impéria. Liliana se ubírala zchátralou ulicí, boty se místy bořily do bahna, ale nevzdávala se. Lidé, kteří se po ní otáčeli, to po zachycení jejího vražedného pohledu raději vzdali a dělali, že mají na práci dost jiných věcí. Zde vám mohlo zachránit život právě to, co jste raději neviděli, naopak vidět příliš vás dostalo velice snadno do potíží. I tady se ovšem našla spousta lidí, kteří si na dobrých informacích založili živobytí, jelikož nekalé živly zde bujely v celé své kráse. Jedním z takových byl žebrák Hariett, válečný veterán, který přišel o nohu, takže si nyní vydělával na jídlo prosbami či historkami z bitevních polí, které se snažil vyprávět komukoliv, kdo projevil ochotu poslouchat. Mnozí

ho měli za polovičního slepce, protože si na něj často hrával, zvláště proto, aby se nedočkal toho, že mu někdo z místního podsvětí podrízne krk nebo mu do zad vlétne zbloudilý nůž hned poté, co bude svědkem potyčky. Hariett zrovna okusoval kůrku chleba, jež mu nejspíš ze soucitu dala nějaká dobrá duše. Když viděl Lilianu, odklopil z oka pásku a spiklenecky na ni mrkl. Obhlédl obezřetně okolí, jestli je někdo nesleduje, ale Liliana mu pohledem naznačila, že jsou sami. Nacházeli se v závětrí mezi špinavými rohy uličky, kde by sotva prošli dva lidé vedle sebe. Odtokové kanálky vedle očouzených domovních stěn páchly splašky a v odpadcích se honily krysy.

„Dobré ráno,“ začala zdvořile Liliana.

„Velmi dobré, paninko!“ zachroptěl žebrák, zakaleným pohledem neustále těkající po okolí. „To se nebojíte chodit sama do těchto míst? Kde máte ozbrojený doprovod, který dáma jako vy potřebuje?“

„Dnes se ptám já,“ řekla, načež vytáhla malý váček s penězi.

Hrábl umouněnou rukou po odměně, ale žena se rychle stáhla.

„Nejdřív otázky,“ zastavila ho. Žebrák dopil jakousi zapáchající polévku z dřevěné misky a tu vytřel posledním kouskem chleba. Přejel si špinavý knír a párkrát labužnický mlaskl.

„Ptejte se. Nedávno tady byl jiný královnin poskok. Co chcete vědět vy?“

„Potřebuju se zeptat na děti. Nebylo tady v poslední době nějaké úmrtí?“

„Děti? Jo, támhle starému Griffithsovi umřela malá holka. Je to ale už pár dní, jeho ženu od té doby nikdo neviděl. To děvče prý umřelo ve spánku.“

Navíc každý druhý den tudy chodila jedna mladá vdova, ale už jsem ji delší dobu neviděl. Jmenuje se paní McFarlandová, došla mi to vrtá hlavou. Bývala na mě hodná, i když sama moc peněz neměla, občas ztratila alespoň dobré slovo. Mohlo se stát cokoliv, víte, lidé se tady ztrácejí pořád. Buď odejdou sami, nebo je někdo zabije, kdo ví.“

Liliana si zapsala poznámky.

„Přesně informace tohoto typu mě zajímají,“ kývla a sehnula se k němu, aby jí neuniklo byť jediné slovo.

„Slyšel jsem, že děti umírají v každém druhém domě. Nevím, co je na tom pravdy. Jen se to povídá. Lidé mě zasypávají jmény, ale většinu těch lidí neznám. Buď jsou to cizinci, přistěhovalci, nebo bydlí o tolik ulic dál, že je nevidám.“

„Co mi ještě můžeš povědět?“

„Tuším, že umřel i nějaký hodně malý klouček, tak tři roky, ale tyhle děti prostě umírají. Však víte madam, je hlad a bída,“ řekl a natáhl ruku.

„Ještě ne. Co víš o zlatém broukovi?“

„Myslíte ten poklad? O tom moc nevím, i když jsem slyšel, že prý ho chtěl někdo štípnout pro nějakého hodně bohatého lorda. Samozřejmě se to tomu bláznovi nepovedlo. Nemáte v tom náhodou prsty vy?“ zeptal se, ale dívka neodpověděla.

„Ty toho chlápka, co se o to pokusil, znáš?“

„Mno, tipů bych pár měl, kdo by to mohl být. Bydlí tady v ulicích pěkná cháska. Lidi, co by chtěli být bohatí a slavní. Jsem si jistý, že je to zrovna tenhle případ.“

Kývla a podala mu papír, na který načmáral pár jmen otřesně neupraveným rukopisem. Samotnou ji překvapilo, že vůbec umí psát.

„Beru to tak, že tihle jsou spíše amatéři, podle toho, jak o nich mluvíš. Kdybys hledal nějakého spolehlivého vědce, za kým bys šel?“

„Tak to nevím, paninko. Tady nejsou lidé s tímhle typem problému, poslouchám denně různé stížnosti a zoufalé prosby, ale vědci jsou na naše poměry drazí. Nemyslím, že by někoho zajímali, když si je nemůže dovolit zaplatit.“

Liliana přikývla, že chápe. Hariett se zamyslel.

„Ale říká se, že v továrně na Temži, v té nové, si majitel, lord William Brown, dovezl nějakého exotického alchymistu, který prý umí zázraky. O tom ale nic víc nevím, jen jsem něco slyšel. Dělníci, co chodí z práce, si o tom povídají, ale jestli je to pravda, netu-

ším. Proslýchá se o něm, že vynalézá stroje s pomocí temné magie.“

„Lidé, kteří umí zázraky, jsou podezřelí vždy, i když je to jen lidská představitost.“

„To ano. Dokonce jsem slyšel, že v arénách přibývají velkým tempem nové chiméry. Odkud se berou, nevím, ale osobně si myslím, že jsou za tím nelegální experimenty. Možná jim trvalo, než vynalezli to, co teď hledáte. A nepovedenci se snaží zabít ty ubohé lidi, kteří skončí na zápasištích, protože nemají co jíst.“

Prádlo, které se jim sušilo nad hlavami, vlálo ve větru. Až k Lilianě se donesla vůně mýdla. Vlasy jí vyklouzly z perfektně vyčesaného účesu a prameny spadly do obličeje. V tu chvíli si všimla záblesku v žebrákových očích – byly okamžiky, kdy se dala označit za velmi přitažlivou.

„Mimochodem, kdo byl ten druhý královnin vyšetřovatel?“

„Takový hodně vysoký chlap s dlouhým copem. A jedním okem. Myslím, že ho znáte. Nevím, jak si teď říká.“

Rychle sklopila hlavu, aby neviděl, jak se jí nahrnula krev do obličeje, což se jí stávalo vždy, když si vzpomněla na Michaela Sterlinga, muže, kterého Hariett zmínil. Pustila váček s penězi do natažené ruky a vstala. Žebrák se urychleně věnoval nenápadnému počítání mincí, než si zase stáhl pásku přes víčko. Liliana se otočila, ale vítr jí vehnal do tváře kromě zápachu z ulice i něco jiného. Zvedla hlavu k povlávajícím kusům látky. Mimovolně ji zamrazilo v zádech.

Uskočila stranou a skryla se za roh domu přesně ve chvíli, kdy zazněl výstřel. Omítka vedle její hlavy vyprskla v oblaku prachu.

„Pryč s královninými psy!“ ozval se výkřik.

Dívka přimhouřila oči, aby lépe viděla proti slunci vytvářejícímu klamně odlesky. Neubránila se zavrčení. Vytáhla revolver a zaposlouchala se. Hariett se stáhl pod schody, aby se skryl za překážku, měšec při tom svíral v rukou jako vlastní dítě.

„Mizí tady lidi! Matkám umírají děti, v továrně dřeme do úmoru za pár mincí, které nám nestačí ani na chleba, a kde jste vy? Proč

chodíte sem a otravujete nás? Nenávidím vás! Nenávidím vás všechny! Čert vem tu vaši prokletou královnu!“

Liliana vystřelila do jednoho z provazů na prádlo. Lano se utrhlo a švihlo přes obličej mladíka, který stál na úzké římsě. Neudržel rovnováhu a spadl přímo do hromady odpadků. Dívka ho popadla a vytáhla ven.

Už otvíral pus, aby znovu spustil povyk, ale ihned byl umlčen, neboť jí instinktivně vystřelila ruka, aby ho profackovala. Pak ho popadla a strčila mu hlavu do kádě s okapovou vodou, která tam natekla ze střechy. Držela ho pevně za vlasy, ačkoliv sebou škubal a snažil se vyprostit. Zatím mu druhou rukou vytrhla pistoli, kterou si strčila za opasek. Když to vypadalo, že její oběť začne polykat andělíčky, milosrdně ji pustila.

„O královně se takhle nemluví,“ řekla tónem, kterým matka kárá dítě.

Byl to ještě mladík, sotva mu začaly růst vousy. Zíral na ni s posvátnou bázní. Teď, když jí musel stát tváří v tvář, mu došla slova. Jen další vystrašený chlapec, který někoho ztratil a ve svém zoufalství si myslí, že vezme do rukou spravedlnost. Měl štěstí, že si dovoľoval právě na ni, protože vojáci by ho zastřelili a konstáblové na pár dní ukázkově zavřeli pro urážku majestátu.

Liliana kluka popadla za roztrhanou košili, a ačkoliv děsivě páchl, přitáhla jej k sobě, aby se jí musel dívat do očí.

„Tak co teď s tebou, ty hulváte?! Mohl jsi někoho zranit, nebo ne-dej bůh zabít!“

„Prosím, nechte mě! Moje matka zmizela, můj bratr umřel, už nikoho nemám. Kde jste byli? Proč jste nic neudělali? Byl jsem na policii, ale jen se mi vysmáli a zbili mě,“ začal popotahovat. Jeho výraz náhle vypadal víc než plačtivě. Donutila se s ním soucítit, alespoň v určitých mezích. Zafukala mu výhruzně hlavní pistole na vyzáblou hrud.

Její zúžené vlčí zorničky, objevující se, když byla rozčilená, a divokost, kterou měla vepsanou ve tváři, stačily na to, aby se mladík pomohl strachy.

„Panebože! Co jste zač?!“

Pustila ho na zem, spadl jí k nohám, odkud se po čtyřech plazil pryč jako zbídačené zvíře. Liliana se zhluboka nadechla.

„Běž domů, a jestli tě ještě jednou uvidím se zbraní, osobně tě roztrhám na kusy,“ řekla tiše, ale dostatečně výhruzně.

Nerada se chovala k těmhle lidem surově, ale jeden pošetilec mohl svou hloupostí zabít nevinné, kteří by byli ve špatný čas na špatném místě. Každopádně jí jeho slova navedla k nové oblasti pátrání.

Kapitola 6

Že se děti ztrácely, bylo na denním pořádku, ale aby umíraly ve spánku bez zranění a příznaků nemoci, to byl případ pro královské detektivy. Liliana si byla jistá, že původní číslo počtu obětí, které jí předložila Metropolitní policie, bude dalekosáhle přesaženo. Pokud se doslechla o tolika dalších obětech jen v East Endu, co teprve v jiných částech rozlehlého Londýna? Přemýšlela nad pachem bratra zemřelého, majitele roztrhnuté košile, která ležela v bytě, kde vyšetřovali. Byl poslední, kdo se dítěte dotkl, ale co mu mohl způsobit? Snažil se mrtvému zatlačit oči, nebo to byl právě on, kdo usadil motýla smrti na jeho čelo?

Dorazila k hrozivě se naklánějícímu domku Griffithsových. Jednalo se o příbytek nahrubo omítnutý jílem, takže byl jeho povrch pitoreskně vyduťatý či zvlněný. Po stranách si všimla průjezdů do dvora. Kolem to byla samá nuzná příčná ulička s prošlapaným středovým pruhem, kudy chodilo nejvíce lidí, aby se vyhnuli splaškům vylitým z oken. Většina okenic byla zavřená kvůli zimě.

„Pan Griffiths?“ zeptala se muže, který seděl schoulený na scho-

dech v dělnickém kabátě a kouřil dýmku. Pomalu, jakoby rozvázně přikývl, vyfoukl kouř, a až k ní se donesla vůně levného tabáku, pokud to tedy vůbec byl tabák. Liliana si nerada představovala, co si cpe do dýmky chudina.

„Mohu s vámi na okamžik mluvit?“

Vytáhla odznak s královským erbem, který ji opravňoval k čemukoliv, co potřebovala k práci ve jménu Koruny.

„Co tady taková dáma jako vy pohledává? Sama v chudinské čtvrti, téměř beze zbraně a v drahých šatech? To nemáte strach se sem vydat?“

„Za strach mě neplatí,“ odpověděla odhodlaně a vzdorovitě vystrčila bradu. Všimla si, že muž má zarudlé a napuchlé oči. Celé držení těla bylo ochablé, jako by ho opustila veškerá chuť do života.

„Jdete se zeptat na moji dceru?“ začal, když si ho prohlížela.

„Ano, slyšela jsem, že zemřela. Mohl byste mi k tomu něco říct? Možná nám to pomůže při vyšetřování.“

„A co vyšetřujete? Vraždu snad? Nebo už královští nohsledi nemají co na práci, že je zajímají chudáci, co přijdou o děti?!“ vzlykl, ale záhy se ovládl. Mohutně potáhl z dýmky a utřel rudé oči. „Moje dcera je mrtvá, žena se ztratila. Vyhodili mě z továrny, tenhle zavšivený domek je všechno, co mám. Co chcete vědět?“

„Zajímá mě, jak se to stalo. Proč vaše dcera umřela.“

„To kdybych věděl. Prostě spala v postýlce hned vedle. Byla klidná, ani se jí nezdály divoké sny jako obvykle. Večer ji manželka dávala spát a byla v pořádku. Během noci k ní vstala, aby ji zkontrolovala. Ráno jsem se probudil, ale vstal jsem do zimy a kouře z uhašených kamen. Postel byla prázdná, holka mrtvá, ztuhlá, jako kdyby spala dál,“ při té vzpomínce se mu svezla po neoholené tváři slza. Lilianě se sevřely útroby, nedokázala se pohnout ani projevit soustrast.

„Říkal jste, že vaše žena k ní v noci vstávala? Proč?“

„Co já vím? Prostě jsem se na chvíli probral a viděl ji, jak se nad ní sklání. Upravovala jí peřinu. Já spal dál. Přišel jsem z práce, byl jsem unavený. Vám asi těžko budu vysvětlovat, jaké to je dřít do úmoru.“

„Nemusíte mi to vysvětlovat, pane. Soucítím s vámi, jak jen je to

možné. Děkuji vám za váš čas,“ řekla naučenou frází, která tentokrát hořkla v ústech víc než kdykoliv jindy.

„Co vy víte... o životě!“ zašeptal muž, který nad tím vším jen mávl rukou. Ztěžka se zvedl a přikrýváje si tvář, odešel do hloubi domku. Liliana ještě chvíli stála na místě. Věděla, že ji pozorují lidé z okolních budov. Spustil se déšť.

„Nevím o něm nic,“ hlesla. Zavřela oči a zvrátila hlavu, nechala pár kapek, aby jí stekly po tváři.

„Zhola nic,“ dodala po chvíli.

Lilianina cesta pokračovala k blízkému stavení. Všude se hromadily odpadky a splašky. V hromadách páchly mrtvolý zvířat i lidí, ale naštěstí nic z toho nebylo vidět, ačkoliv to dívce znatelně hýbalo žaludkem. Na mnoha úsecích si nasazovala roušku napuštěnou bylinkami, aby nezvracela. Zatlučená nebo prázdná okna, rozbité dveře, stíny ploužící se za ní, aby pak beze slova zmizely, ačkoliv byl den, ji děsily. Otáčela se, zdali ji někdo nesleduje. Sluneční paprsky mizely pod mlhou a špínou vysokých neforemných budov, které svými šikmými zdmi tvořily labyrint ulic jednoho z nejodpornějších míst v Londýně. Malé děti, které se choulily u sebe téměř nahé pod přístřeškem z prken, na ni hleděly vyděšenýma očima. Pokřikovaly na ni prosby, žebraly. Nemohla jim nic dát, protože by se na ni slétly další jako hejno mrchožroutů. Nedělala si sice žádný problém ze svého postavení, protože v případě nouze vždycky uměla vytáhnout zbraň, ale stále víc si uvědomovala, že nebylo moudré dávat na odiv lepší šaty, pro které by zdejší zabíjeli.

„Bydlí tady někde paní McFarlandová?“ zeptala se kořenářky, která seděla na zápraží domu a houpala na klíně dítě. Když zvedla hlavu, zpoza sukně jí vykouklo dalších šest malých hladových krků.

„McFarlandová? Ta tady bydlívala. Teď už tu není,“ zaskřehotala babka a rázným gestem poslala okounějící děti dovnitř.

„Proč, odstěhovala se?“ nevzdávala se Liliana. V dlani měla připravený odznak, kdyby bylo třeba donutit stařenu mluvit. Naštěstí jej použít nemusela.

„Ne, myslím, že je mrtvá. Kdo ví? Bydlela támhle naproti,“ ukázala na zbořeninu. Většinu použitelného stavebního materiálu si rozebrali sousedi.

„Proč myslíte, že je mrtvá?“ zeptala se.

„Víte, byla vdova, ale v poslední době se zapletla s nějakým mužem. Myslím, že byla v očekávání.“

„A otec dítěte?“

„Nevím, kdo to byl. Říkalo se tu o ní, že obcovala s ďáblem,“ odplivla si sařena. „Babské povídky, ale kdo ví, co je na nich pravdy, že ano. Chodila s břichem, ale nedávno jsem odtamtud slyšela dětský pláč. Pláč novorozence. Ten já poznám spolehlivě.“

„Co se tedy stalo s ní a dítětem? Kdy odtud odešla?“

„Netuším, asi nejspíš v noci. Neviděla jsem ji totiž odejít, ale dům je spolehlivě prázdný a žádné cennosti už v něm nezůstaly, pokud tam někdy nějaké byly, ta chuděrka měla sotva co do úst. Najednou tam nebyla a pak už jsem ji nespatriila. Možná že odešla s nějakým námořníkem. Víte, co se jich tu potuluje? Panáčci hledající štěstí na jednu noc. Možná že si nechala jedním z nich zamotat hlavu.“

„Děkuji,“ přikývla Liliana a vložila babce do natažené dlaně minci. Neohlížela se a šla okamžitě pryč. Najednou se jí nic nejevilo jako náhoda. Všechno, na co dosud přišla, mělo nějaký smysl, ve kterém se sice zatím nedokázala zorientovat, ale věděla, že někde je v něm vyšší pravda, jež touží být odhalena. Když už ne pro dobro Impéria, tak alespoň pro její dobrý pocit.

Příbytek ztracené ženy se pomalu rozpadal. Bez majitelky jako by náhle nepotřeboval dále existovat. Když se jí podařilo ramenem vyrazit zaseklé dveře, naskytl se jí pohled na sporé zařízení místnosti, které se pomalu rozkládalo pod nápoem kořínků jakýchsi popínavých rostlin. Liliana vstoupila dovnitř. Vytáhla znovu ze šatů roušku, protože zápach tlení v ní vyvolával odpor. Všude se držela neobvyklá vlhkost.

Dívka nedokázala určit, odkud pochází, i vzhledem k tomu, že okenice někdo pevně zavřel. Netušila, co způsobuje podivné klima ve dvou propojených komůrkách, nicméně už zdálky ucítila mrtvolu.

Prošla do kdysi útulné kuchyňky, kde vše neprodyšně pokrývala vegetace jako jeden velký zelený koberec. Majitelku sice nikde nespatriřila, ale v hromádce plísňě tlelo dětské tělíčko. Musela si k objektu dřepnout a pozorně si jej pohlédnout, než spatřila kůstky v uhnívajícím mase. Bezzubé dásně zely roztažené jako bezedná díra. Oči dávno vpadly a zaschly. Oproti tělu větší lebku bez vlasů potahovala seschlá kůže. Zkroucená poloha oběti, kterou smrt zafixovala, jí připomínala rozbitou hračku. Udělalo se jí špatně. Vyběhla na čerstvý vzduch, aby se vyhnula zvracení. Lapala po dechu a s hrůzou si uvědomovala, že našla další oběť. Po chvíli, kdy překonala odpor, se vrátila zpět. Dětské tělo přikryla kusem hadru. Musela dát vědět konstáblům, aby místo vyčistili. Zabouchla dveře, ačkoliv si byla jistá, že zápach odradí každého zloděje. Koneckonců v tom nuzném příbytku už ani nebylo co ukrást.

Kapitola 7

Když na zpáteční cestě míjela rozpadlé skladiště, dolehly k ní zvuky rvačky a křiku. Chvíli se snažila zaposlouchat, ale pak tím směrem vykročila, aby tomu učinila přítrž. Normální žena by sotva vůbec zavítala do takových končin sama, ale Liliana Kelbyová měla schopnosti, o kterých se jiným ani nezdálo. Krev, která jí kolovala v žilách, činila doslova zázraky. Byla sice sama, avšak nedokázala odejít, aniž by ji trápily výčitky, že třeba nepomohla bezbrannému člověku. Rozhodla se situaci alespoň prozkoumat. U dveří stál svalnatý chlap s námořnickým tetováním na odhalených pažích. Nerudně si ji měřil, ale když přišla blíž, ustoupil stranou, aniž by musela vytahovat odznak.

Překvapeně nadzvedla obočí. Dlouho nad možností volného vstupu nerozmýšlela. Nemusela se s nikým hádat ani prát – tím to pro ni bylo snazší. Vždycky si ji mohl někdo pamatovat z policejního zásahu, rvačky nebo ode dvora, možností bylo hodně. Pak by mohla být prozrazena. A lidé nevěřili královniným služebníkům už z principu, pokud po nich něco nechťeli.

Ovšem, že by ji pustili dovnitř tak snadno, protože dle lepšího oblečení, až příliš drahého na zdejší poměry, působila jako bohatá panička, která se chodí dívat na zápasy do skryté arény, na to nepomyslela, nebo až v poslední řadě na onom dlouhém seznamu úvah.

Jakmile si všimla několika nižších šlechtičen, jak sedí různě rozprostřené po kruhových sedačkách se svými manžely, popřípadě milenci, mezi nimiž se tísnili dělníci, námořníci a okolo se proměňovaly spoře oděné prostitutky, došlo jí, kam se dostala. Uprostřed kolbiště zrovna zuřil zápas dvou soků. Jedním byl obrovský černoch s mechanickými pažemi a druhým jakýsi přetvor zhotovený pravděpodobně stejným způsobem, jako se vyvíjely chiméry. Oba soupeři do sebe bušili až do padnutí. Kosti křupalý, krev stříkala do písku, lidé decentně tleskali, mnozí jásali a skandovali.

Liliana si prohlédla osazenstvo místnosti. Nevypadalo to, že by se těchto her účastnil někdo zvlášť důležitý či vysoce postavený. Pravděpodobně šlo o lehkou zábavu nižších vrstev a příležitostné tajné místo pro dvorní pletichy, milenecké schůzky a nějaký ten hazard.

Přeletěla rozzářené tváře a pak sešla po schodišti narychlo postaveném z beden až dolů do spodního patra arény. Postavila se ke zdi, kde ji účelně zakrývaly zátarasy, krabice a malé pódium, na němž stál komentátor s hláskou troubou. Pak si povšimla, že na strategickém místě, kudy lidé chodili ven, je i provizorní nástěnka, na níž byly hřebíky přitlučeny obrázky pohřešovaných. Zamračila se. Prohlížela si jeden po druhém, utrhout se je však bála, aby ji někdo nenachytil a z něčeho neobvinil. Arény platily za místa společenských srazů, a proto je každý považoval za největší šanci něco vyzvědět o svých ztracených známých. Po většinu času tamtudy proudily davy lidí. Kromě nevázané zábavy se na takových místech domlouvaly obchody nebo najímali žoldáci. V aréně bylo takových dobrodruhů bojujících za peníze víc než dost.

Některé portréty jí byly povědomé, jinde byl jen vzkaz bez obrázku. Počítala je a došla ke třiceti. Pak si uvědomila, že ji polévá horko. Vytáhla poznámky a začala jména přepisovat. Ta, která jí byla známa, vynechávala, ale přesto se řádky rychle plnily.

Z uvažování ji vytrhl bouřlivý potlesk. Teprve ten ji donutil věnovat pozornost kolbišti. Oči se jí rozšířily překvapením. Obrovský chiméran vyhrál, ale jeho nový soupeř už stál na písku s rukama nad hlavou a bezstarostným úsměvem. Liliana zhluboka polkla, a pro jistotu ještě instinktivně postoupila dál do stínu, aby ji nespátřil.

Michael Sterling stál v aréně do půli těla nahý a lidé mu jásavě aplaudovali. Měl na sobě jen tmavé volné kalhoty bez puků a na rukou okované rukavice vyztužené pláty. Světlé vlasy si jako vždy spletl do dlouhého copu ozdobeného saténovou stuhou, který mu padal na záda.

Liliana, která ho u dvora sotva kdy viděla bez oblečení, na jeho dobře rostlé postavě s širokými rameny a svalnatými pažemi mohla oči nechat. Uvědomila si, jak jí hoří tváře a hypnotizovaně sleduje hladkou kůži zbrázděnou starými jizvami. Svaly mu při každém pohybu jen hrály. Liliana tiše zaúpěla. Příliš toho muže milovala, než se rozhodla ho opustit, protože s ním nemohla zůstat.

Nechápala sice, co dělá na takovém místě, ale nedokázala odejít. Michael kdysi býval osobním strážcem královny. Jeho tělesné proporce tomu odpovídaly – byl to velmi vysoký, mohutný voják s páskou přes oko, o které přišel ve službě. Nebýt této indispozice, dal by se považovat za velmi pohledného.

Chiméran proti němu vypadal i tak obrovský, protože se jednalo o hybrida jakéhosi dvojnásobně velkého býka s pitvornou lidskou hlavou a medvědími pažemi. Rovnováhu vzpřímeného těla udržovaly tři obrovské hadí ocasy a rohy na hlavě.

Každý rozumný člověk by věděl, že proti něčemu takovému nemá nejmenší šanci, ale blondýn si jen naposledy potáhl z doutníku, který odložil, a kývl na rozhodčího. Po zaznění zvonku se příšera bezhlavě vrhla na soupeře.

Michael stál bez hnutí, nebývale klidný. Vyčkával, dokud se sok nepřiblížil tak, až mu téměř dýchal do obličeje. Pak se vymrštil, uskočil do strany a zasadil úder do břicha. Okovaná rukavice zajela hluboko. Setrvačnost pohybu rozběhnutého kolosu se mu stala také nevýhodou. Michael do úderu vložil dost síly, aby rána byla co nej-

prudší. Pak vytáhl ruku ze záhybů masa, vyskočil do vzduchu a chytil se za obrovské rohy, s jejichž pomocí se chiméře vyhoupl na záda. Objal býčí šíji nohama a tiskl krk mezi stehny, dokud protivníkovi nedošel vzduch a nezačal se dusit.

Ocasy sebou švihaly jako biče a pár jich sebou mrsklo správným směrem, z čehož se Michaelovi začaly na zádech tvořit rudé šrámy. Nepolevoval však ve svém snažení, ačkoliv s ním protivník smýkal na všechny strany a za každou cenu se ho snažil setřást. Blondýn byl zkušený voják. Když chiméra padla na kolena, částečně se pustil. Využil tíhu těla, a neustále se drže za rohy, zhoupł se. Strhl tak příšeru na zem do písku, kde jí šlápl na hlavu. Dav jásal. Liliana schovala úsměv do dlaně a ovládla se, aby se nepřidala k ostatním.

V druhém kole proti němu nastoupil sice lidský protivník, ale jednalo se o muže, pravděpodobně horníka, což potvrzovaly zčernalé tváře a dlaně, který byl o dvě hlavy vyšší a v ramenou jednou tak širší. Dívka se v duchu podivila, že se někdo takový vůbec dokáže nasoukat do úzkých štol. Michael si sundal rukavice, aby proti němu soupeř nebyl v nevýhodě. Oba muži vypadali zkušeně, uvyklí rvačkám, což potvrdilo i jejich protočení ramen a protáhnutí krku. Jednoduché pohyby, díky kterým nedojde k zablokování svalstva v kritickém okamžiku.

Horník si soka krátkou chvíli měřil, až se nakonec odhodlal udělat první tah. Několika výpady začal tlačit Michaela ke zdi, aby mu neměl kam uskakovat. Zmenšil tak prostor a stále ho oklešťoval. Plavovlasý voják si toho byl vědom, ale pořád pomalu couval.

Liliana se naklonila přes zábradlí, aby lépe viděla. Michael se vyhnul dobře mířené ráně pěstí, sehnul se a spodním hákem praštil horníka do brady. Soupeř se zapotácel, vyrazil, aby ho povalil svou vahou, ale Michael ho chytil za ramena, když se ohnul, a pokračoval v dráze původního pohybu. Muž narazil obličejem do klece, která byla kolem zápasících vystavěna. Pak ho Sterling kopl do boku a ze zadní strany do nohy, až se pod ním podlomila. Sevřel soupeře do kravaty a chvíli ho svíral. Bohužel horník byl o něco silnější, a tak se stačil vyprostit dřív, než mu došel dech. Prudce vstal a odhodil

Michaela stranou, jako by byl hadrová panenka. Ten při dopadu tak tak stačil udržet rovnováhu, aby neupadl, ačkoliv mu na písku klouzaly boty. Tentokrát zaútočil sám několika ranami pěstí. Protivník mu s kyselým úsměvem nastavil tvář, schytával rány a dokazoval tak, že na něco takového je dennodenně zvyklý. Pak mu pro změnu dal jednu sám.

Úder Michaela donutil zakolísat. Spadl na kolena a vyplivl krev z rozbitého rtu. Když zvedl oči, uviděl Lilianu, která stála jen kousek od něho a málem zapomněla dýchat. Jejich pohledy se setkaly, ale ani jeden nebyl schopný v tom rozčarování reagovat. Situaci tedy vyřešil soupeř, který plavovlasého popadl a mrštil jím na druhou stranu klece. Michael se překulil do kotoulu a dopadl na nohy. Opřel se o pletivo a použil je jako odrazovou plochu. Rozběhl se a začal do soupeře bušit pěstmi, až mu nezbylo než zvednout ruce a krýt se. Pak mu podkopl nohy, aby ho dostal na zem. Při pádu ho chytil za ruku, kterou mu zkroutil za záda, a klekl si na něho kolenem. Soupeř sebou škubal, snažil se použít sílu, ale tentokrát mu Michael nesmlouvavě lámal kosti. Donutil jej napřímit se a držel ho v šachu až do chvíle, kdy rozhodčí odpískal konec. Lidé skandovali, tleskali, někteří i vstávali z lavic, aby mu dali najevo obdiv. Když bylo vítězství jasné, vstal, odplivl si a odešel z arény kamsi do zákulisí.

Liliana se konečně probírala. Uvědomila si, kde je. Překvapeně zamrkala. Jen lidé pokřikující po sázkařích, kteří jim dlužili peníze, a odcházející diváci jí připomínali, že to všechno nebyl jen sen. Srdce jí tlouklo jako splašený kůň a ruce se třásly. Zvažovala, jestli okamžitě odejít, s čímž její zdravý rozum souhlasil, ale něco chtělo, aby zůstala.

Nesmím s ním mluvit! řekla si rázně. Zatnula ruce v pěst, otočila se a donutila tělo, aby uposlechlo. Po třech krocích se sklopenou hlavou však narazila přímo do Michaela. Stál před ní s košilí rozepnutou a ledabyle přehozenou přes zpocené tělo. V jeho tváři to jen hrálo emocemi, nejspíše nevěděl, proč přišla a co chce.

„Dobrý den, slečno Kelbyová,“ začal dvorně jako vždy. Liliana se vší námahou zvedla hlavu a donutila se nezírat na mohutnou hruď,

kteřou měla přímo před sebou. Zvedla tedy pohled k jeho jedinému ledově modrému oku. Černou pásku zakrývající to druhé měl od pís-ku. Když viděl, že jí to místo upoutalo, sáhl si na ně, aby zjistil, jestli je všechno v pořádku, a písek oklepal.

„Ehm... já,“ začala dívka, ale došla jí slova. Chtěla ho obejmout, ale nemohla se hnout. Michael si všiml jejích třesoucích se rukou a chytil je do svých mnohem větších, aby se uklidnila.

„Liliano?“ zeptal se přímo a ona polekaně vzhledla zaskočená tou důvěrností. Zamával jí rukou před očima, aby se vzpamatovala. „Nerad vás přivádím do rozpaků, to jistě víte. Nicméně by mě zajímalo, jak se dáma jako vy ocitla na takovémto místě, které bych mimo pravidla slušnosti musel označit velice nelichotivě.“

„Pátrám,“ vymáčkla ze sebe po chvíli. „Já... promiňte, pane Sterlingu, ale zaskočil jste mě. Prováděla jsem v několika domech na East Endu vyšetřování k případu, na němž nyní s bratrem pracuji. Slyšela jsem křik, a tak jsem našla tuto arénu a v ní vás. A samozřejmě mě vám také přeji hezký den,“ řekla a kousla se do rtu. Jemně ji chytil za bradu a zvedl jí hlavu.

„Každý den, kdy vás vidím, je krásný,“ zašeptal sytým hlasem a Lilianě se zatmělo před očima. Nejraději by utekla. Nerozuměla v těch chvílích sama sobě. Věděla, jak moc toho muže svým odmítnutím ranila, ale on ji přesto nikdy nepřestal milovat, nebo to alespoň z jeho chování usuzovala.

„Nestalo se vám nic?“ zeptala se.

„Ne, samozřejmě že ne. Chodím sem občas z vlastní vůle, protože mě tyto bitky udržují v kondici. Prosím, nestůjme tady jen tak, a přijměte mé pozvání kamkoliv.“

„Je mi líto, ale nemohu. Musím se vrátit.“

„Tak moc spěcháte, že mi nevěnujete ani minutu?“

„Proč mi to děláte?“ zeptala se. Michael, zaskočen otázkou, bezradně pokrčil rameny.

„Vy víte, že bych vám nikdy neublížil, slečno Kelbyová. Smím vás políbit?“

Liliana zůstala stát s otevřenými ústy. Pak v ní ovšem zaplál její